

МОЈИ ИЗУМИ
Аутобиографија

МОЈА МЛАДОСТ

Напредак и развој човека битно зависе од изумитељског дара. Он је најважнији производ човековог стваралачког ума. Његов крајњи циљ је потпуна превласт ума над материјалним светом и овладавање природним силама за потребе људи. То је тежак задатак за изумитеља, кога врло често погрешно схватају и не признају. Али он налази огромну надокнаду у задовољству које произлази из његове моћи и осећања да он припада класи изузетно привилегованих људи, без којих би човечанство одавно ишчезло у љутој борби против немилосрдних сила природе.

Ако говорим о себи, ја сам већ осетио пуну меру овог дивног задовољства које је било толико да сам у многим годинама свога живота осећао тај непрекидни занос. Бије ме глас да сам један од највреднијих радника, а можда и јесам, уколико је размишљање исто што и рад, пошто сам му посветио све своје будне сате. Али уколико се рад схвата као одређено деловање у одређено време према строгим правилима, онда сам ја вероватно један од највећих доколичара. Сваки напор под принудом захтева жртвовање енергије. Никада нисам платио ту цену. Напротив, ја сам сазревао размишљајући.

Покушавајући да дам тачан редослед својих активности које ће бити представљене серијом чланака уз помоћ уредника „Electrical Experimenter-a“, а који су, углавном, намењени младим читаоцима, морам да се задржим, мада невољно, на утисцима из своје младости и на околностима и догађајима који су одређивали моју каријеру.

Наши први покушаји су потпуно инстинктивни, подстакнути маштом, живом и недисциплинованом. Са годинама постајемо разумнији, све систематичнији и конструктивнији. Али ови рани импулси, мада не одмах креативни, представљају значајан тренутак и могу да одреде наше судбине. Заиста,

како сада то осећам, да сам их онда разумео и неговао, уместо што сам их гушио, знатно више бих оставио свету. Али тек у зрелом добу сам схватио да сам изумитељ.

За то има неколико узрока. Као прво, имао сам брата који је био изузетно надарен – једна од оних ретких појава људске природе коју биолошка истраживања нису успела да објасне. Његова прерана смрт је учинила моје родитеље неутешним. Имали смо коња, поклон драгог пријатеља. То је била сјајна животиња, арапске расе, готово људске интелигенције, коју је цела породица мазила и пазила, пошто је једном приликом спасао живот моме оцу под невероватним околностима. Једне зимске ноћи, оца су позвали да обави хитан посао и док је ишао кроз планине које су врвеле од вукова, коњ се уплашио и збацио грубо оца на земљу. Коњ се вратио кући исцрпљен и крвав, али пошто је подигао узбуну, поново је јурнуо назад на место незгоде и стигао тамо пре људи који су пошли у потрагу за оцем и видели га како се освестио и поново узјахао коња, не схватајући да је неколико сати лежао на снегу. Тај исти коњ је био крив за повреде мога брата, од којих је он и умро. Био сам сведок трагичног догађаја и мада је од тада прошло 56 година, слика тога догађаја ни до данас није избледела. Сећање на оно што је он постигао чинило је сваки мој покушај безвредним у поређењу са њим.

Ма шта вредно да сам радио, само је доводило до тога да моји родитељи још јаче осећају свој губитак. Тако сам растао са мало поверења у себе. Међутим, далеко од тога да су ме сматрали глупим дечаком, ако је судити по догађајима којих се ја још увек добро сећам. Једнога дана градски већници су пролазили улицом у којој сам се играо са осталим дечацима. Најстарији међу уваженом господом, богати грађанин, зауставио се да би дао сваком од нас сребрењак. Прилазећи мени, нагло се зауставио и рекао: „Погледај ме у очи.“ Погледи су нам се сусрели, док сам пружао руку да примим драгоцен новчић, он је на моје запрепашћење рекао: „Не, нема више, ти не можеш ништа да добијеш од мене, исувише си паметан.“ Људи су имали обичај да причају смешне приче о мени. Имао сам две старе тетке избораних лица, једна од њих је имала два зуба, која су штрчала као слоновске кљове, које је она забадала у моје образе кадгод би ме пољубила. Ништа ме не би уплашило више од загрљаја тих колико страсних, толико и непривлачних рођака. Једном, док ме је мајка носила у наручју, питале су ме која је од њих две лепша. Пошто сам простудирао пажљиво њихова лица, одговорио сам замишљено, показујући на једну од њих: „Ова није тако ружна као она друга.“

Мене су још од самог рођења одредили за свештенички позив и та мисао ме је непрестано тиштала. Чезнуо сам да postanем инжењер, али мој отац је био неумољив. Он је био син официра који је служио у војсци великог Наполе-

она и заједно са својим братом, професором математике у познатој установи, стекао је војно образовање, а касније се приклонио позиву свештеника у коме је стекао углед. Био је веома образован човек, прави природни филозоф, песник и писац и за његове проповеди је говорено да су елоквијентне као оне Абрахамове у Санта Клари. Имао је изванредно памћење и често је рецитовао дугачке текстове на неколико језика. Често је у шали говорио да може да реконструише неке од класика уколико се изгубе, рецитујући њихова дела. Његов стил писања је изазивао дивљење. Његове реченице су биле кратке и језгровите, а он је био врло духовит и сатиричан. Духовите упадице, које је имао обичај да прави, увек су биле чудне и карактеристичне. Илустрације ради, могу да наведем један или два примера. Међу послугом смо имали и неког разроког момка по имену Мане, чији је посао био да испомаже на имању. Једнога дана, Мане је цепао дрва. Како је замахнуо секиром, мој отац, који је стајао у близини, осетио се веома нелагодно и опоменуо га је: „Забога, Мане, не ударај у оно у шта гледаш, већ у оно у шта намераваш.“ Другом приликом повезао је у шетњу неког свог пријатеља, који је из немара дозволио да му се скупоцена бунда таре о точак кола. Мој отац му је скренуо пажњу на то, рекавши: „Повуци тај капут, оштетићеш ми точак.“ Имао је чудну навику да говори сам са собом, и то би чинио врло живо, упуштајући се у жучну расправу и мењајући боју гласа. Неупућен слушалац могао би се заклети да се у соби налази више лица.

Мада мајци морам да захвалим за сав изумитељски дар који поседујем, и вежбе које ми је отац задавао мора да су биле од изузетне користи. Оне су се састојале од свакојаких задатака. Задавао ми је, на пример, да погађам туђе мисли, да откривам недостатке неког облика или израза, да понављам дугачке реченице или да рачунам напамет. Несумњиво је да су те свакодневне лекције, чија је сврха била јачање меморије и расуђивања, а нарочито критичког мишљења, биле веома корисне.

Моја мајка је потицала из једне од најстаријих породица у нашем крају и припадала је лози изумитеља. Њени отац и деда су изумели многобројна оруђа за домаћинство, ратарство и друге сврхе. Она је заиста била велика жена, ретке умешности, храбрости и моралне снаге, која се храбро супротстављала животним невољама и стекла многа тешка искуства. Када јој је било шеснаест година, некаква заразна болестина харала је земљом. Њеног оца су били позвали да обави последњу причест болесника на умору, а за време његовог одсуства она је сама отишла да помогне једној породици у суседству, коју је, такође, напала та страховита болест. Сви чланови породице, њих петоро, брзо су подлегли једно за другим. Она их је сама окупала и обукла. Пошто их је, према обичајима својих предака, украсила цвећем, положила их је на одар. Када

се отац вратио, све је било припремљено за хришћанску сахрану. Моја мајка је била прворазредни изумитељ и верујем да би много постигла да није била тако далеко од модерног живота и његових многоструких могућности. Изумела је и конструисала свакојакe направе и алатке, ткала је најлепше шаре од вуне коју је сама прела. Чак је сејала семење, узгајала биљке и сама раздвајала њихова влакна. Неуморно је радила од ране зоре до касно у ноћ и безмало сва одећа и покућство у кући били су дело њених руку. И после шездесете, прсти су јој били још толико спретни да је могла оно што очима види, рукама да створи.

Постоји још један, много важнији разлог за моје касно освешћење. Патио сам од чудне бољке коју је изазивала појава слика, врло често праћена јаким блесковима светлости који су ми замућивали виђење стварних предмета и ометали мисао и дело. Биле су то слике предмета и призора које сам заиста видео, никада оних које сам замишљао. Када би ми неко нешто рекао, појавила би се жива слика предмета који је та реч означавала и понекад нисам могао јасно да разликујем да ли је то што сам видео стварно или није. То је у мени стварало велику нелагодност и изазивало неспокојство. Ниједан од студената психологије и физиологије које сам питао за мишљење није могао успешно да објасни ову појаву. Изгледа да су они били јединствени у свом ставу, мада сам ја, вероватно, био предодређен за то, пошто сам знао да је и мој брат имао слична искуства.

По теорији коју сам формулисао, слике су биле резултат рефлексне радње мозга на ретину приликом великог узбуђења. Оне сигурно нису биле халуцинације које се јављају код болесних и намучених људи, пошто сам ја у сваком другом погледу био нормалан и сталожен. Да бисте имали представу о мојим недаћама, замислите да сам некад био на сахрани или у некој нервно-напетом ситуацији. Потом, одједном неочекивано у тишини ноћи, жива слика тог догађаја би ми се наметнула и остала упорно пред мојим очима, упркос свим мојим напорима да је одагнам. Понекад би чак остајала тако постојана у простору иако сам могао руком да прођем кроз њу. Ако је моје објашњење исправно, требало би да је могуће приказати на платну и учинити видљивим слике било ког предмета који човек замисли. Такав напредак би изазвао корените промене у свим људским односима. Уверен сам да ће се такво чудо остварити у будућности. Могу још да додам да сам много времена посветио решавању тога проблема.

Да бих се ослободио ових мучних појава, покушавао сам да се концентришем на нешто што сам већ видео и на тај начин бих осетио привремено олакшање, али да бих то постигао, морао сам стално да призивам нове слике. Убрзо сам схватио да сам искористио све оне које су биле под мојом контролом, „праве“ слике су биле потрошене, пошто сам видео мало од света, само

*Теслина родна кућа и статуа у Смиљану у Лици
(Извор: wikiwand.com)*

предмете у своме дому и непосредној околини. Како сам изводио ове мисаоне радње по други или трећи пут да бих протерао слике из својих визија, тај лек је постепено изгубио сву своју снагу. Онда сам инстинктивно кренуо да правим излете изван граница малога света који сам познавао и угледао сам нове призоре. Они су, у почетку, били нејасни и неразговетни и нестајали би када бих покушао да се на њих концентришем, али мало-помало сам успео да их усталим, постајали су јаснији и одређенији и коначно су попримали изглед ствари онаквих какве јесу. Убрзо сам открио да је моја најбоља утеха била да једноставно идем даље у својим визијама, стичући утиске све време, па сам тако почео да путујем, наравно, у својој машти. Сваке ноћи (а понекад и дању), када сам био сâм, ја бих се отиснуо на пут – видео бих нова места, градове и земље, живео бих тамо, сусретао се са људима, склапао пријатељства и познанства и ма колико то било невероватно, чињеница је да су они били за мене исто тако драги као и они из стварног живота и нимало блеђи у својој појави.

То сам непрестано радио до своје седамнаесте године, када су ми се мисли изненада озбиљно окренуле ка изумитељству. Тада сам схватио, на сво-

је велико задовољство, да могу да замислим ствари у машти, нису ми били потребни модели, цртежи или експерименти. Могао сам да, у машти, о њима створим слику онакву какви су они заиста били и у стварности.

Тако сам несвесно усавршавао оно што сам сматрао новом методом давања конкретног облика изумитељском концепту и идејама, што је у потпуној супротности са чисто експерименталним поступком и, по моме мишљењу, много је корисније и ефикасније. Од тренутка када човек конструише апарат до тренутка када првобитна идеја добије практичну примену, он је неизбежно обузет детаљима и грешкама апарата. Док он наставља да усавршава и реконструише, његова концентрација слаби и он губи из вида основна начела. Резултати могу да се постигну, али увек на штету квалитета.

Мој метод је другачији. Ја никада не хитам ка практичном раду. Чим ми се јави идеја, одмах почињем да је развијам у својој машти. Мењам конструкцију направе, усавршавам је и она ради у мојим мислима. Сасвим ми је неважно да ли моја турбина ради у мислима или је тестирам у својој радионици. Чак и приметим ако није избалансирана. Било шта да је, нема разлике, резултати су исти. На овај начин сам у стању да брзо разрадим и дотерам замисао, а да ништа не додирнем. А када постигнем такав степен усавршености свога изума да не видим нигде никакав недостатак, онда му дајем конкретан облик, коначни производ мога ума. Редовно моја направа ради онако како сам и замислио и резултат експеримента је управо онакав какав сам планирао да буде. За двадесет година није било ниједног изузетка. А зашто би и било другачије? Инжењерство, електротехничко и машинско, дају позитивне резултате. Једва да постоји нешто што не може математички да се представи и чији учинак не може да се израчуна или чији резултати не могу да се изразе унапред, на основу расположивих теоријских и практичних података. Спровођење првобитне идеје у дело, како се данас ради, по моме мишљењу, није ништа друго до расипање енергије, новца и времена.

Моја младалачка невоља имала је, међутим, другу компензацију. Непрестано умно напрезање развило је моју моћ опажања и омогућило ми да откријем једну веома значајну истину. Приметио сам да је појави слика у мојој машти увек претходила стварна визија догађаја под чудним и, углавном, врло изузетним околностима и ја сам сваки пут био приморан да одредим изворни подстицај. После извесног времена, тај напор је постао готово аутоматски и стекао сам велику способност да повежем узрок и последицу. Ускоро сам, на своје изненађење, постао свестан да је свака моја мисао наметнута спољним утиском. Не само то, већ је све што сам радио било на сличан начин подстакнуто. С временом ми је постало савршено јасно да сам био само аутомат обдарен могућношћу кретања, који одговара надражајима чула и према томе се

понаша и мисли. Практични резултат тога је вештина телеаутоматике која је до сада практикована, само на несавршен начин. Њене потенцијалне могућности ће се, међутим, коначно показати. Ја већ годинама планирам аутомат који ће сам себе контролисати и верујем да може да се направи такав механизам који ће се понашати разумно до извесне границе и који ће направити револуцију у многим комерцијалним и индустријским областима.

Било ми је дванаестак година када сам успео снагом воље да одагнам слику из своје маште, али никада нисам могао да контролишем блеске светлости на које сам већ скренуо пажњу. Они су вероватно моје најчудније и необјашњиво искуство. Обично су се појављивали када сам био у некој опасности или невољи или када сам био врло усхићен. Понекад сам видео како је све око мене испуњено пламеним језичцима. Уместо да се смањује, њихов интензитет је с временом постајао све јачи и чини се да је достигао свој максимум када сам имао око двадесет и пет година. Када сам боравио у Паризу 1883. године, један угледни француски фабрикант ме је позвао у лов и ја сам прихватио његов позив. Дуго сам био везан за фабрику и свеж ваздух ме је дивно окрепио. Вративши се у град те вечери, имао сам осећај да ми мозак гори. Видео сам светлост у којој као да је било мало Сунце и целу ноћ сам провео стављајући хладне облоге на своју измучену главу. Коначно су се учесталост и снага блескова смањиле, али је требало дуже од три недеље да се потпуно смире. Када ми је други пут био упућен позив, одговор је био изричито НЕ!

Ови светлосни феномени се још увек с времена на време јављају, као онда када ми сине нова идеја са мноштвом својих могућности, али они нису више тако узбудљиви, пошто су релативно слаби. Када затворим очи, ја неизбежно прво видим уједначену врло тамну, плаву позадину, као што је небо у ведрим ноћима без звезда. Кроз неколико секунди ова позадина се прожме великим бројем светлуцавих зелених мрља, распоређених у неколико слојева који полако иду према мени. Онда се са десне стране појављује дивна слика два скупа паралелних густих линија која су међусобно управна и у свим бојама, а преовлађују зеленожути и златни тонови. Одмах затим линије постају светлије и цео простор бива присут тачкицама трептећег светла. Слика се полако креће кроз видно поље и за десетак секунди нестаје на левој страни, остављајући за собом прилично непријатну и тупу сиву позадину, која врло брзо уступа место таласастом мору облака, који као да покушавају да се уобличи у живи лик. Чудно је да не могу да замислим лик у том сивилу све док не стигнем у другу фазу. Сваки пут, пре него што заспим, слике људи и предмета пролазе ми испред очију. Када их угледам, знам да ћу ускоро утонути у сан. Уколико их нема и одбијају да дођу, знам да ћу провести бесану ноћ.

До које је мере машта играла улогу у мом детињству, могу да илуструјем још једним чудним искуством. Као већина деце, волео сам да скачем и силно сам желео да се одржим у ваздуху. Понекад је јак ветар пун кисеоника дувао с планина и поигравао се са мојим телом, које је било лако као да је од плуте, а ја бих скочио и дуго лебдео у простору. Било је то чаробно осећање после кога је следило горко разочарање пошто бих доцније схватио да је заблуда.

У том периоду у мени су се стекле многе чудне склоности, нетрпељивости и навике, од којих неке могу да припишем спољним утицима, а неке ми остају необјашњиве. Снажну одвратност сам осећао према женским минђушама, док су ми се други делови накита, као што је наруквица, допадали мање или више, зависно од својих облика. Када бих угледао бисер, готово бих добио напад, али ме је зато фасцинирао сјај кристала или предмета оштрих ивица и равних површина. Не бих дотакао косу неке друге особе, осим, можда, ако би неко у мене уперео револвер. Добијао бих грозницу само посматрајући брескву, а ако би се делић камфора нашао било где у кући, осећао бих се веома нелагодно. Чак сам и данас осетљив на неке од тих непријатних надражаја. Када испустим мале комадиће папира у посуду пуну течности, редовно у устима осетим неки необичан и одвратан укус. Бројао сам кораке у шетњи и израчунавао запремину тањира за супу и шољице за кафу и залагаја хране – друкчије не бих могао да уживам у јелу. Све радње и поступци које сам понављао, морали су бити дељиви са три и уколико бих погрешно, био сам принуђен да све почнем од почетка, чак и ако је за то било потребно неколико сати.

До осме године мој карактер је био слаб и колебљив. Нисам имао ни снаге ни одважности да донесем било какву чврсту одлуку. Осећања су ми надолазила у великим и малим таласима и непрестано осциловала између две крајности. Изгарао сам од жеља и оне су се умножавале попут хидриних глава. Био сам обузет размишљањем о болу у животу, смрти и верском страху.

Мноме је овладао сујеверје и живео сам у сталном страху од злог духа, од утвара, од дивова, људождера и осталих нечасних чудовишта мрака. А онда је, одједном, настала велика промена која је изменила читав мој живот.

Књиге сам волео највише. Мој отац је имао велику библиотеку и кадгод сам могао, покушавао сам да задовољим своју страст за читањем. Отац ми то није дозвољавао и побеснео би када би ме ухватио на делу. Када би приметно да потајно читам, скривао би од мене свеће. Није желео да кварим очи. Али ја сам добављао лој, правио фитиље, изливао танке штапове лојаница, и сваке ноћи док су остали спавали, пошто бих запушио све кључаонице и пукотине, читао бих све до зоре, када је мајка већ започињала свој мукотрпни дневни посао. Једном приликом сам наишао на роман под насловом „Abafi“ (Абин